

at den stedfundne Betaling gaar tilbage. Det er vistnok ganske særligt Betaling af Gæld, der haves for Øje, naar der ytres Betænkelse ved ikke at lade Gældsfragaelsen have tilbagevirkende Kraft, og paa den anden Side vil Betaling af Gæld ordentligvis uden Skade kunne udsættes. Skulde Betaling være ganske nødvendig for at beskytte Boet mod Tab, vil Fuldmægtigen efter Omstændighederne i Udkastets § 25 have Hjemmel til at betale.

Naar det viser sig, at Gæld ikke vedgaas, finde efter Paragrafens 2det Stykke Reglerne om Konkurs (§ 24) tilsvarende Anvendelse. Tredjemand, der forinden har indgaaet Retshandler med Fuldmægtigen, som ikke ere opfyldte, konkurrerer altsaa i det insolvente Bo. Er Tredjemand ved Retshandelens Indgaaelse bekendt med, eller burde han være bekendt med Gældsfragaelsen, virker denne straks overfor ham, saa at han ikke kan støtte nogen Ret overfor Boet paa Fuldmægtigens Retshandel. For den godtroende Tredjemands Vedkommende har man fulgt Reglerne i Konkurslovens § 2 med den Modifikation, at Bekendtgørelsen i Statstidende af Indkaldelse til Fordringshaverne med Tilkendegivelse af, at Gæld ikke er vedgaaet, træder i Stedet for Kundgørelse af Konkurs.

Det norske Udkast har ikke nogen til det danske Udkasts § 22, 2det Stykke svarende Bestemmelse; Opfattelsen i Norge paa dette Punkt er saa usikker, at man ikke har fundet det rigtigt paa nærværende Tidspunkt at lovgive om dette Spørgsmaal. Det svenske Udkast har optaget en Bestemmelse, som delvis svarer til den danske; Formuleringen er paa Grund af den i Sverige allerede foreliggende Lovgivning om Emnet væsentlig afvigende fra den danske. Reglen gaar ud paa, at saafremt Dødsboet overgaar til Konkursbehandling, faa Retshandler, som efter det foregaaende ere gældende mod Boet, ikke større Virkning mod Kreditorerne, end hvis de vare foretagne af Arvingerne.

§ 23.

Medens det efter tysk Ret ligesom med Hensyn til Dødsfald er Hovedreglen, at Fuldmagten ikke bortfalder, fordi Fuldmagtsgiveren bliver umyndiggjort, se den tyske borgerlige Lovbog § 672, sammenholdt med § 168, antages det i Almindelighed hos os, at Umyndiggørelse medfører Fuldmagtens Ophør, forsaavidt angaar Retshandler, som den umyndiggjorte paa Grund af Umyndiggørelsen ikke selv kan foretage. Efter Umyndiggørelsen er det den for den paagældende beskikkede Væрге, og ikke Fuldmægtigen, hvem det maa tilkomme at træffe Dispositioner paa vedkommendes Vegne. Ganske vist vil der undertiden forløbe en Tid, inden Værgen er saaledes inde i den umyndiggjortes Forhold, at han fuldtud kan overse disse; men selv i denne Overgangstid vilde det være betænkeligt at give en af den umyndiggjorte valgt Fuldmægtig Ret til at optræde paa dennes Vegne. Meget hyppigt vil den umiddelbare Anledning til Umyndiggørelsen være, at den paagældendes økonomiske Forhold ere komne i en saadan Forvirring, at energisk og hurtig Indgriben fra Værgens Side er nødvendig. Skulde de af den umyndiggjorte tidligere valgte Fuldmægtige kunne vedblive at handle paa dennes Vegne, vilde dette kunne hindre Værgen i snarest at faa Overblik over og Orden i den umyndiggjortes Affærer. Og der kan ikke gaas ud fra, at Benyttelsen af de af den umyndiggjorte givne Fuldmagter gennemgaaende stemmer med en fornuftig Behandling af Formuen; den umyndiggjorte vil regelmæssigt allerede i et Tidsrum forinden Umyndiggørelsen have været uegnet til at disponere fornuftigt. Den Udvej for Værgen at tilbagekalde Fuldmagten vil ikke altid hjælpe tilstrækkeligt; dels vil selve Tilbagekaldelsen kunne tage nogen Tid, og dels er det end ikke sikkert, at Værgen ved Besked med eller hurtigt kan faa Oplysning om Fuldmagtens Eksistens. Skulde det i enkelte Tilfælde være nødvendigt for at beskytte den umyndiggjorte mod Tab, at der handles, inden Værgen selv kan træffe de fornødne Foranstaltninger, vil Udkastets § 25